Tövbemizin kabul edildiğini anlayabilir miyiz?

Bayan okuyucumuz: “Tövbemizin kabul edildiğini anlayabilir miyiz? Bu konuda sahabelerden örnek var mıdır?”

HÜSN-Ü ZAN, BİLMEKTEN DAHA İYİDİR

Eğer kalbimizde günahtan dolayı hüzün oluşmuşsa, üzüntü hissediyorsak, pişmanlık duygusu gözlerimizi karartmaya ve yaşartmaya başlamışsa, biz makbul bir tövbe için gerekli adımı zaten atmışız demektir. Geriye tövbemizi tamamlamak kalıyor.

Tövbemizi tamamlamak için: 1- Günahımıza gerçekten pişman olmalıyız. 2- Elimizden geldiğince tövbemize bağlı yaşamalıyız. 3- Farz ibadetlere derhal başlamalıyız ve mümkün mertebe farzlarda eksik bırakmamalıyız. 4- Üzerimizde kul hakkı varsa ödemeli ve helâlleşmeliyiz. 5- Allah korkusu olan kimselerle oturup kalkmalıyız. 6- Allah korkusu olmayan kimselerle düşüp kalkmaktan sakınmalıyız.

Bu davranışları başardığımız gün, tövbemizin makbul sayıldığı ve Allah tarafından kabul edildiğimiz konusunda hüsn-ü zan edebiliriz. Artık makbul sayılmanın da şükrünü eda niyetiyle, mümkün mertebe takva içinde yaşamaya devam etmeliyiz.

KÂ’B BİN MÂLİK’İN (RA) TÖVBESİ

Makbul bir tövbeye mazhar olan mümtaz Sahabelerden Kâ’b bin Malik’in (ra) tövbesini izleyelim:

Ka’b bin Malik (ra) ile birlikte üç sahabî Tebük seferi ile ilgili Peygamber Efendimizin (asm) çağrısına her nasılsa zamanında katılmamışlar, geri kalmışlardı. Daha sonra arkadan askere yetişmekte de geç kaldılar ve nihayet kadın, çoluk, çocuk, yaşlı ve orada burada birkaç münafıkla birlikte Medine’de kalıverdiler. Peygamber Efendimiz de (asm) , haklarında Allah’ın emri ve hükmü gelinceye kadar, özrü olmadığı halde Tebük seferinden geri kalan, fakat doğru sözlü olmaktan da çekinmeyen Kâ’b bin Malik de (ra) dâhil üç sahabî ile Müslümanların konuşmasını yasakladı. Müslümanlar, söz konusu sahabelerle konuşmaktan çekindiler. Peygamber Efendimizin (asm) bu şiddetli kararı, Kâ’b bin Malik’i ve iki arkadaşını

(ra) çok derin üzüntüye ve gözyaşlarına boğdu. Adeta dünyaları başlarına yıkıldı. Tövbe etmeye başladılar. Allah'tan af bekliyorlardı. Allah'ın hükmü geciktikçe de, her geçen gün dehşetli bir kâbus, her geçen dakika dayanılmaz bir ıztırap yaşadılar. Her üç sahabenin de gözyaşları sel olup aktı.

ELLİ GÜN SONRA GELEN MAĞFİRET

Elli gün böyle gözyaşlarıyla, pişmanlıkla ve tövbe ile geçti. Nihayet ellinci gün, sabah namazından sonra o ebedî müjde geldi.

Kâ'b bin Mâlik'i (ra) dinleyelim:

"İşte tam bu sırada Seli' dağı üzerinden birisinin, en yüksek sesiyle:

'-Yâ Kâ'b bin Mâlik! Müjde!' diye olanca kuvvetiyle bağırdığını işittim. Hemen secdeye kapandım.

Meğer ellinci günün sabah namazından sonra Resûlullah (asm), Allah'ın bizim tövbemizi kabul ettiğini ilân etmiş de halk bize müjdelemeye koşmuş! Arkadaşlarım tarafına da bir takım müjdeciler gitmişler. Bana da müjdelemek için Zübeyir bin Avvâm kısrağını sürmüş. Eslem kabilesinden bir koşucu olan Hamza bin Amr da koşup Seli' dağının üstüne çıkmış ve bunun sesi bana kısraktan daha çabuk gelmişti.

"Müjdeci bana gelince, üzerimdeki iki elbisemi çıkarıp müjdelik olarak ona giydirdim! Vallâhi o gün, bundan başka elbisem yoktu! Kendim Ebû Katâde'den emanet iki elbise aldım ve giydim. Hemen Resûlullah'a (asm) koştum.

"Halk bölük bölük beni karşılıyorlar, tövbemin kabulünü tebrik ediyorlardı. Bana:

'-Allah'ın tövbeni kabulünü tebrik ederiz!' diyorlardı.

"Mescide girdim. Resûlullah (asm) mescidde oturuyordu. Etrafında halk yer almıştı. Talha bin Ubeydullah (ra) ayağa kalktı, koşarak geldi, benimle musâfaha yaptı ve beni tebrik etti.

ALLAH TARAFINDAN BAĞIŞLANMA MÜJDESİ

"Resûlullah'a (asm) selâm verdim. Resûlullah'ın (asm) mübarek yüzü sevincinden parlıyordu. Bana:

'-Annenin seni doğurduğu günden beri geçen günlerin en hayırlısı olan bir günün hayır ve saadeti ile sana müjdeler olsun!' buyurdu. Ben:

‘-Ya Resûlallah! Bu müjde senin tarafından mı? Allah tarafından mı?’ dedim.

Resul-i Kibriya Efendimiz (asm):

‘-Hayır! Doğrudan doğruya Allah tarafından!’ buyurdu.

“Resûlullah (asm) sevindiği zaman mübarek yüzü bir ay parçası gibi parlardı. Biz de onun (asm) bu sevimli simasından, sevinçli bir vahiy geldiğini anlardık. Resûlullah’a (asm):

‘-Yâ Resûlallah! Allah’a ve Resulüne teslim edilmiş halis bir sadaka olmak üzere, tövbemin kabulü karşılığında bir şükür ve teşekkür olarak, malımın tamamından sıyrılıp çıkacağım!’ dedim.

Resûlullah (asm):

‘-Malının bir kısmını kendine koy! Bu senin için daha hayırlıdır’ buyurdu. Ben de:

‘-Şu Hayber’deki hissemi alıkoyayım. Ya Resûlallah! Allah beni bu badireden ancak doğruluğumla kurtardı. Hayatta kaldıkça doğru söylemek de tövbemin tamamıdır!’ dedim.”1

Dipnot:
1- Müslim, Tevbe, 9.